

Petra Neomilnerová

TANEC S CAREVNOU

Šestá kniha série o Tině Salo

Můžete žít tisíce let – pokud vás nezabijí dřív.

BROKILON

Petra Neomillnerová

TANEC S CAREVNOU

Copyright © 2013 by Petra Neomillnerová

Cover © 2013 by Koutmedia & Karel Kadlec

For Czech Edition © 2013 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-144-3

Petra Neomillnerová

TANEC S CAREVNOU

Tina Salo, kniha šestá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2013

Petra Neomillnerová

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Tina Salo

Sladká jak krev
Doušek věčnosti
Past na medvěda
Smrt u archanděla
Vlci Sudet
Tanec s carevnou

Cyklus Zaklínačka Lota

Žár krve
Noční lov *

Samostatný román

Dítě Skály

** připravujeme*

<http://www.alraune.cz>
<http://www.brokilon.cz>

1.

„Co takhle někam odjet?“

Konrád proplete silné prsty a zavrtí se v křesle, které pod jeho vahou zapraská.

„A co se oblíct?“ zaprosí.

Zíráme na něj s Kayem tak dlouho, až se ošije. Přišel po poledni, takže Kay prožívá své obvyklé kalné ráno a ostentativně dává najevo, že si kvůli příslušníkovi nižší rasy nemíní dělat násilí, já jsem prostě jen rozespala.

„Neřeš prkotiny a raděj nám vyprávěj o legráckách v Sudelech,“ usměju se na něj očima i zuby. „Co Zlata, ještě spolu občas...“

Polkne.

„Copak Zlata, ale ten masakr, Tino. Na to nestačím, a tvůj otec...“

Chápu. Dyre jistě neplane touhou umetat mi cestičku, dokud se nebudu chovat jako hodná dcerka, a medvědodlak, ber to jak ber, patří jemu.

„Chápu.“

„Taky to chápu,“ protáhne se Kay a vstane. Konrád odvrátí oči, dlaci bývají pruderní, když přijde na věc.

„Chápu, že nejsi k Tině loajální a to...“

„Klid.“

Bohužel musím taky vstát. Je poledne a Kay je podrážděný, ne snad nezvládnutelný, ale rozhodně ne v dobré náladě.

„Jdi si vzít něco k jídlu,“ kývnu na něj. Vycení na mě zuby v grimase jen zpola laškovné, ale jde a já se nakloním k Bérovi.

„Odjedu, až bude čas...“ ohlédnu se ke koupelně, „hele, Kaye umím v případě potřeby využít stejně jako jeho máti. Líp.“

Teprve teď jsem se přistihla, že tisknu Konráda ke křeslu příliš silně a on lapá po dechu.

„Vím, co chceš,“ zasípe, „jenže o tomhle já nic nevím. Tino, vypadněte aspoň na nějakou dobu, než to utichne.“

Prosí. Znovu si sednu do křesla proti němu a vážně si ho měřím. Má strach, dokonce tak velký, že ho neodradí ani hladový Kay, a to znamená, že jsme s Dyrem vstoupili do dalšího kola naší rodinné rvačky. Nezapomněl mi můj rýpanec

u jezera a nejspíš mu taky vadí, že jsem se zase začala scházet se Simeonem. Po pravdě řečeno, už to není takové jako dřív, jakkoli se mě Simeon snaží přesvědčit o opaku. Nedaří se mu to, stejně jako se nedaří Dyremu. Příležitostně se musím podívat do zrcadla a kriticky zhodnotit, jestli opravdu vypadám jako úplně blbá blondýnka.

„Hele, Konráde, na něčem tu teď dělám,“ potřesu hlavou.

„Neděláš.“

„Sháním informace o Timovi.“

„Sháněj je odjinud.“ Opravdu se snaží.

„Dobře, tak jinak. Mám vypadnout, protože si Dyre usmyslel, že mi zkomplikuje život? Proč?“

„Protože ty kontakty ve státní správě nemáš, Tino,“ uvede mě Bér brutálně do reality. Kontakty nemám, to je fakt, a nemám ani dost trpělivosti, abych je budovala.

„Mám čekat pokuty za špatný parkování?“ usklíbnu se.

„Počítej se vším,“ poradí mi chmurně a vstane. „Budu se snažit dát ti echo, ale nemusí to klapnout.“

„Díky,“ plácnu ho po zádech. Vlastně se překonává, protivit se Dyremu pro něj musí být těžké a každopádně taky dost o hubu.

„Není zač.“ Zatváří se, jako by se napil pelyňku, a má se k odchodu. Kay, pocucávající krev ze sáčku, se opřel o veřej a nevlídně si Béra prohlíží.

„Je ti vůbec ještě k něčemu?“ zeptá se mě.

„Varoval jsem vás, víc nezmůžu,“ odsekne medvědodlak a Kay ho chytne za rameno, zuby se zalesknou... pak je od sebe odtrhnu.

„Nech ho.“

Držím ho za ramena a cítím jeho vztek a neklid jako u psa, který se chystá kousnout. Konrád rychle vyklízí pozice, ví, že v tomhle ramblu by neměl šanci.

„Zavolám,“ křikne už za dveřmi a já Kaye pustím.

„Máš strach?“ zvednu k němu oči.

„Nesmysl, liebchen,“ vytrhne se mi, ale já vím, že nejsem daleko od pravdy.

Mám pancéřované dveře na chodbu, dokonce i dveře na balkon jsou vyztužené, takže to zásahovce chvíli trvá a my

máme čas vstát z postele a vzít si kvéry. Nejsem zrovna šťastná z toho, že se tu bude střílet, ale je to lepší než řešit situaci křikem. Pak vchodové dveře povolí a Kay pomalu tiskne spoušť.

„Ne,“ syknu, „začneš střílet, a byt je na sračky.“

„Nikdo ani hnout,“ křičí jeden ze zakuklených, „na zem...“

Přátelsky se na něj usměju. „Tady nikdo není, nikoho jste nenašli. Byt je prázdný.“

Kay se tváří otráveně, zřejmě si chtěl zastřílet, ale omezí se na to, že chlápkovi natáčejícímu akci sebere kameru.

„Utekli.“ Vezmu policajta kolem ramen a postrčím ho ke dveřím. „Musíte to ohlásit.“

Prázdné pohledy v průzorech černých kukel. Uf, mám tenhle byt ráda, nechci, aby tu vypukla válka. Tady jsem doma...

„No tak ven,“ vyprovázím je jako číšník otravné hosty po zavíračce.

„Vem si kalhotky, lásko, dole budou další,“ upozorňuje mě Kay. Otráveně se obrátím k oknu.

„Nahore nejspíš taky. Musíme pryč.“

„A nemáme čistý auto,“ připomene mi přítel, že své miláčky zřejmě budeme muset nechat doma. Jistě, Dyre ví o mých autech všechno.

„Kurva.“

Kay má sbaleno. Vždycky má sbaleno, je prostě pečlivý. Rezervní prádlo, náboje a krev. Já mám zase kabelku plnou papírových kapesníků, starých lesků na pusu a brýlí s ulomenými nožičkami. Taky jsou tam staré účtenky a dvě gěčka kokainu.

„Jdem?“ Zapnu si poklopec a do tašky hodím ještě kazetu šminek.

Obrátí oči v sloup.

„Jdem.“

Věděla jsem, že na střeše někdo bude, a věděl to i Kay, bohužel pro snajpra byl z nás dvou ten rychlejší. No, vlastně byl nejrychlejší z nás tří, a to znamená díru v policajtově hlavě a pro nás kontroly na výjezdu z Prahy. Zachmuřeně se rozhlížím kolem sebe, Kay zatím nešťastníka zbavil vysílačky a popíjí.

„Musíš pořád chlastat?“

Zazubí se jako dítě, přistižené s lízátkem před večerí, a pak najde řešení.

„Hodím ho do světlíku, ja?“

Přikývnu, co taky jiného. Není čas na hrdinství, do rána bychom měli mít aspoň auto, nebo se někam zašít.

„Do rána musíme být v Německu.“ Kay se pokouší narvat mrtvolu do úzké průrvy a brblá u toho.

„V Německu?“

„Kde jinde? Tam dokážu leccos zařídit, ty tady momentálně nezařídíš vůbec nic,“ konstatuje nelítostně a vezme mě za ruku. Takový projev empatie jsem ani nečekala, ale pak mi dojde, že mě jen táhne po střeše pryč, protože dole začaly ječet sirény.

Běžíme po nábřeží, naštěstí je ještě noc, a když sebou našinec opravdu pohne, může být z Prahy venku docela rychle.

„Hele, chceš klusat až do Němec?“

Běh mě nezmaňuje, ale nejspíš se mi brzo rozpadnou boty, při jejich šití se na takové výkony nepomýšlelo. Já prostě boty bez podpatku nenosím.

Kay se zastaví. „Ne. Jaké vezmeme auto?“ Je opravdu nejvyšší čas, za chvíli bude svítat a krást káru za bílého dne je trochu drzé i v Praze. Procházím ulicí, obhlížím masky aut a kontroluju gumy.

„Tohle.“

Vybrala jsem zánovní Subaru Outback a Kay si ho kriticky prohlíží.

„Má odřenej bok,“ ohrne pak nos.

„Dělej, nejsme v autosalónu.“ Krást auta neumím, a nejspíš si jistá, jestli to umí Kay. Jistě, můžeme prostě vyrvat dveře, ale to je přece jen trochu, eh, výstřední.

Hrabe se v tašce a já pozoruju okna. Za chvíli se začnou rozsvěcovat, lidi vstanou...

„Děláš něco?“

Nevšímá si mě a já se snažím tvářit jako ženská, co je otrávená, že její chlap nemůže najít klíče od auta.

„Scheisse,“ vrčí, pak se ozve zasyčení a dveře se otevřou.

„Ještě nastartovat,“ připomenu mu ironicky, když nastoupím, ale čip, který má, auto přemluví celkem rychle.

„Kdes to vzal?“ zajímám se, když couvá z ulice a nasazuje si brýle.

„Koupil. Mně se tyhle věci líbí. Kam?“

Privřu oči. Nechci do svých problémů zatáhnout nikoho z těch, které Dyre zná. Gasparovce, Orthrunu... v autě je ticho a teplo a já postupně odškrtávám své kontakty. Papá mi vidí do karet až moc.

„Žádný nápad? Žádný tajný ctitel, o kterém Dyre neví?“

Zavazuju si zrovna vlasy do šátku, protože určitě hledají bloncku, když konečně najdu někoho dostatečně anonymního, a přitom dost loajálního, abych ho navštívila.

„Rakovník,“ vydechnu vítězně a pustím rádio. „Jestlipak nás hledaj?“

No, hledají nás, ale rozhodně nehledají šedé subaru, které se svižně suně k Rakovníku a vytáčí Kaye z jeho pohledu nedostatečnou akcelerací.

„Budeme potřebovat čistou simku,“ upozorním ho a on mě sjede pohrdavým pohledem.

„Mám čistou simku.“ Jeho „emergency“ zavazadlo je zřejmě taková větší kápězetka.

„V tom případě by možná nebylo od věci zavolat někoho nenápadného.“

Nedělám si iluze o tom, že Německo je pro Dyreho neznámá veličina, ale doufám, že jsou pořád skulinky, do kterých nedohlédne. Kay v to zřejmě doufá taky, ale když vidí, jak v jeho tašce hledám simky, pustí mě raději k volant. Právě včas, jeho zavazadlo se začínalo podobat mojí kabelce, skoro jsem se v něm už orientovala.

Kayova němčina rachotí do telefonu a já si představuju, jak moc bude Libor překvapený, až ho vzbudíme. Pokud si ho pamatuju, je to plavovlasé stvoření s dredy a vybledlýma očima. Vlkodlak, jeden z těch, kteří ještě neodrostli štěněcím letům a polichotí jim, když má upírka žízeň. No, zval mě... a upíři se fakt nemají zvat.

„Libore?“ Těžko ví, kdo mu volá, a tak jen mohutně zívne.

„S kým mluvím?“

„Tina,“ připomenu se mu, „a potřebuju tvou asistenci.“

„Tino,“ mírně se zaraduje, „odkud voláš?“

„Z Rakovníka. Řekni mi adresu, za chvíli jsme tam.“

„Ale já...“

„Tu adresu.“

Poslechně, tak už to bývá.

Než se od auta dostaneme k domu, Libor už stepuje přede dveřmi. Dredy má pořád, taky tepláky na holém těle, tričko a croksy. Na Kaye, už kvůli světlu maskovaného kapuci a brýlemi, civí s nelíbenou hrůzou.

„Stalo se něco?“

„Jo, jinak bychom tu nebyli, ale řešit to na ulici není dobrý nápad. Pozvi nás domů.“

Není to prosba, je to rozkaz, a dlak to tak pochopí.

„Jasně, jen... mám tam ženskou.“

„Jsme po jídle,“ pokusím se ho uklidnit, ale Libor mírně zezelená.

„Fikání máme taky za sebou,“ ušklíbne se Kay a vlkodlak odemkne dům. Ostatně, nemá na vybranou.

„Prdelko, máme návštěvu.“

Byt je malý a dívka, ležící v posteli, vypadá trochu vyděšeně. Možná ji varuje instinkt, ale možná že ji prostě jen znervózníje cizí chlápek v černých brýlích a kapuci, který na ni nepokrytě civí.

„Potřebujeme auto,“ přejdu k věci. „V Praze se to trochu mele a řekněme, že Konrád...“

Dredař si povzdychne, nemá Béra rád.

„Jasně, Konrád na nás sere, to se ví už dávno.“

„Nemá moc na výběr,“ rozhodnu se být spravedlivá, „ale každopádně musíme pryč. Máš nějakou káru?“

„Koně,“ zatváří se trochu provinile. „Auto nemám.“

„Dobře, tak koně.“ Kroska vlastně není tak špatný nápad, když se to vezme kolem a kolem, a helma je pro nás lepší maskování než kapuce a brýle.

„Někde ji odstavím,“ upozorním ho, „a dám ti vědět, ale...“

Chápe dobře a protáhne obličej.

„O peníze nepřijdeš.“ Kay konečně nechá kocouřího zírání na děvče. Tohle mu jde.

„Já vím,“ povzdechne si Libor a otevře komoru.

„Budete asi potřebovat hadry a helmy, že jo?“

Klaply dveře, jak se dekuje holčina, co ji měl Libor v posteli, a všem se trochu uleví. Já nemusím hlídat Kaye a Libor si už nepředstavuje, jak ji tu trháme na kusy. Natáhnu si kožené gatě na motorku a Kay pohrdne Liborovou bundou.

„Přivezu vám ji před barák,“ nabídne se vlkodlak a já na něj kývnu prstem. Přistoupí ke mně, přejedu mu jazykem po krku a pak ho kousnu. Trochu, spíš symbolicky, ale stačí to, aby ani nepomyslel na zradu. Jsem opatrná, dřív bych ho nechala jít jen tak.

„Aspoň nebudeš mít hlad,“ uvažuje Kay pragmaticky a nespokojeně se rozhlíží po neuklizeném bytě. To u nás to Thibault udržuje v pořádku, tedy udržoval. Předpokládám, že teď houfy policajtů rozhazují pečlivě složené prádlo a bádají nad prázdnou lednicí. Krev jsme vzali, to je to jediné.

„Jsem dole,“ ohlásí se Libor v domácím telefonu a já popadnu kabelku.

„Jdem?“

Kay kývne. Je neklidný, ještě si nezvykl na denní světlo, a i když ho plášť a brýle chrání dostatečně, je pro něj den nepřátelské území.

Před barákem stojí KTM Adventure a Libor ji smutně hladí po nádrži.

„Je to dobrej stroj,“ řekne a věnuje mi laní pohled.

„Pokusím se ji nechat někde, kde se najde,“ slíbím lehkovážně a chystám se nasednout.

„Ne.“ Kay mě bleskurychle odhání od řidítek. „Jestli máme být nenápadný, tak řídím já. Ty bys takovou motorku ani neuzvedla.“

„Neuzvedla?“ ohrnu rty.

Kay zaklapne kryt helmy a nastartuje.

2.

Nejedeme po dálnicích, takže jsme za krosku nakonec hluboce vděční. Na silnicích nejsou žádné kontroly a obsluha pumpy, u které tankujeme, si mě moc nevyšmává, ostatně v bavlněné čepici a pod helmou stejně nejsem moc k poznání. Nakonec Kay odbočí na lesní cestu a zastaví.

„Teď tě znásilním,“ praví a já se usměju jen z povinnosti. Z nepohodlného sedla mě bolí zadek a neodbytně mi to připomíná doby, kdy se ještě cestovalo na koních.

„Jo?“

„Radši ne,“ sundá Kay helmu a mrkne na mě přes průzor kukly, „až v Německu.“

Pak vytáhne telefon a já si na chvíli připadám jako na návštěvě v koncentráku.

„Nějakej untermench?“ rýpnu si.

„Proč?“ nechápe Kay.

„Žes na něj tak řval.“

„To nebyl našinec,“ vysvětlí mi a já si s nechutí uvědomím, že tohle bude v Německu pořád. Zupácký vytahování a nos nahoru.

„Hele, sundej tu esesáckou čepici a zklidni se,“ pokusím se na svého společníka působit výchovně, ale on zírá na hodinky Lange & Sohne. Zřejmě počítá, kdy už tam budem, a já zas, že kdyby bylo nejhůř, můžem je dát do frcu. Stojej víc než auto.

„Jedem na Rozvadov?“ zkusím znova upoutat jeho pozornost.

„Ja, klar,“ zamyšleně kopne do pneumatiky. „Myslíš, že tam budou?“

„Tam určitě a za hranicema podle mě taky.“

Tváří se ukřivděně, jako by ho jeho Německo prostě nemohlo zašít, ale musí uznat, že je to pravda.

„Navíc, Kayi, uvědom si, že Dyre může mít svý lidi i u vás. Vybrals někoho ‚mimo dohled?‘“ ujišťuju se. Po pravdě, nechci, aby se o našem výletu dozvěděl můj otec, ale zrovna tak nepotřebuju, aby na mě v Němcích čekala Gothel.

„Za koho mě máš?“ urazí se Kay, takže mu ani nevetnu, že za mamánka. Zbytečně by nás to zdrželo.

„Takže jsi máti nevolal?“

„Blázníš?“

„Tak já zavolám Dyremu.“

Tentokrát má Kayovo „blázníš“ trochu jiné zabarvení.

„Tino, poštvál na nás fízly, a ty mu budeš volat, kde jsme? Najde nás.“

„Hovno,“ vytočím číslo, „jen mu prostě musím něco říct. Vyhlásil mi válku, tak ať ví...“

„Prosím,“ ozve se Dyre skoro okamžitě, „co že jsi vzhůru tak brzo?“

„Ale no tak, otče. Vzbudila mě zásahovka...“

Odkáže si. „Po tom, co jste předvedli v Eisensteinu, se to dalo čekat. Pokusíme se něco udělat, voláš z policejní stanice?“

Rozesměju se.

„Někoho bych tam poslal,“ pokračuje chladně.

„Nemusíš, nejsem na stanici.“

„V tom případě se sejdeme u mě v bytě.“

„Dyre...“

„Musíme si promluvit.“

Odtáhnu telefon od ucha a zašklebím se na Kaye, ten na mě divoce gestikuluje.

„Promluvíme si,“ slíbím Dyremu, „ale teď nemám čas. Až najdu Timoteje, tak...“

„Nehledej Tima, dítě,“ cítím, jak se Dyre začíná zlobit, „nebo budu muset použít i prostředky, které jsem chtěl nechat stranou.“

„Zdáš se mi přetaženej, co kdyby sis zajel na dovolenou, třeba někam na sever...“

„Ty malá, drzá čubko,“ syčí, „ty se nakonec naučíš poslouchat, to ti přísahám.“

„Tak pá, zase se někdy ozvu,“ rozloučím se s ním sladce a vyndám simku z telefonu.

„Tohle nám už taky k ničemu není,“ řeknu a sfouknu ji z dlaně.

Dodávka, která pro nás přijela, je luxusní, ale její řidič vypadá jako těžce nemocný, nebo možná prostě jen těžce chudokrevný. Povytáhnu obočí, ale Kay si mě nevšímá a nakládá zavazadla do auta.

„Co s motorkou?“

„Necháme ji tady.“

„Tady?“ Zapadlá polní cesta u hranic není zrovna místo, kde by měl Libor šanci motorku najít, zato si jí brzo zaručně všimne někdo jiný.

„Moc tu trčí, chci ji nechat někde na parkovišti.“

„Vrátím se pro ni, madam,“ vmísí se tichým hlasem do rozhovoru Kayův šofér. „A odstavím ji, kam si budete přát.“

„Vidiš.“ Kay mě postrkuje k autu, nejspíš už se těší, až konečně sundá kuklu, ale já mám v žaludku podivný kousavý pocit. Utíkala jsem mnohokrát z mnoha zemí, ale teď odjíždím obzvláště nerada a doufám, že až se budu vracet, bude se mnou Timotej, byť by to měly být jen jeho kosti.

Všechny zašívárny jsou stejné. Vysoká zeď a za ní vilka se zatemněnými okny. Vrata na dálkové ovládání se otevrou, stejně jako dveře garáže, a řidič nám pak úslužně vezme zavazadla. Je to absurdní, on je stěží unese, pro nás neváží nic, ale zřejmě je to tady tak zvykem.

„Přejete si ještě něco, madam?“

„Odvez tu motorku do Tachova a tam ji nech na parkovišti. Jo, a vem si džípiesku, budu potřebovat souřadnice.“

Ukloní se a odchází, oči bez výrazu a popelavá pleť. Jsem ráda, že je pryč, páchne nemocí a umíráním.

„Ble,“ ulevím si a Kay se na mě překvapeně podívá.

„Co ti vadí?“

„Je nemocnej.“

„Je na odpis,“ ušklíbne se Kay, „proto jsem ho vybral. Mrtví...“

„Nemluví, jistě.“ Tady být nechci, rozhodnu se, Kay bude za chvíli ve své roli německého alfa samce nesnesitelnější, a já to dlouho nevydržím.

„Dobře, je na odpis, stejně se nezdržíme.“

„Ne?“

Kay si připadá na koni, minimálně tolik na koni, aby mi šel na nervy.

„Ne. Jedem do Ruska. Lépe řečeno, já jedu. Ty tu klidně můžeš zůstat.“

„Liebchen,“ natolik zabedněný, aby si nevšiml, že zuřím, není, „nemůžeš tam jet sama. Jelena ti na ruku nepůjde, a jestli proti tobě bude Dyre, tak...“

Vycením zuby. „Jelena shoří jako papírovej čert!“

„Čechy jsou malý, zlatíčko, jen tak ji nevyděsíš.“

„Sibiř je velká.“

Nikdy jsem nehledala své kořeny na severu, ale pokud bude potřeba na Jelenu ošklivě přitlačit, nezbude mi nic jiného. S nechutí pomyslím na Dyreho, není nakonec tohle to, co chce? Dostat mě od pražských barů a tetovacích salónů na zasněžené pláně a pak...

„Natrhnu mu prdel,“ zavrčím.

„Komu?“ Kay zřejmě úplně nestíhá sledovat mé duševní pochody.

„Dyremu. Veřejně. Je to zmrd.“

Můj druh se ke mně nakloní a políbí mě na čelo.

„Tatínkova holčička,“ praví a víc ani říkat nemusí. Kousnu ho, vztekle a hluboko, a chutí jeho krve se mi trochu zatmí.

„Pust,“ supí Kay a pokouší se mě odtrhnout ze svého krku.

„Pust, nebo se aspoň svlíkni.“

Svlíkla jsem se, nemá smysl hádat se ještě s Kayem. Zamyšleně si ho prohlížím, jistě, teď když může chodit na světlo, je mi bližší, než mi kdy byl kdokoli jiný, ale kromě tohoto a postele je toho mezi námi zatraceně málo. Přitáhne mě k sobě, lížu jeho krev, mnohem chladnější než u lidí, a nechám ho, aby dělal, co chce. Přemýšlím.

„Děje se něco?“ Rytmičtý pohyb ustal, už mě nehoupá na klíně, zato mě podezřívavě pošťuchuje.

„Potřebujeme někoho, kdo do toho půjde s náma.“

„Gangbang?“

Kaye to trochu překvapilo, i když v zásadě tu myšlenku zřejmě nezavrhuje.

„Ty jsi fakt idiot. Potřebujeme někoho, kdo s náma půjde do Ruska.“

„Do Ruska?“

Kay se přes mě převalí a nakloní se nade mnou, jako by mě chtěl taky kousnout.

„To nemůžeš na Timoteje přestat myslet aspoň při fikání?“

Pokrčím rameny. „Nějak mě nezaujalo.“

„Ne? To maj dneska holky od trénu takový požadavky?“

Praštím ho, ani ne tak ze vzteku, spíš si myslím, že to chce nebo možná i potřebuje. Oba potřebujeme zapomenout na to, že jsme museli utéct.

Tiše a úporně se rveme na zemi, krvácíme z kousanců, Kay má tvář roztrženou až na kost, a když se konečně spojíme, teče mi jeho krev na tvář. Nakonec je to hezké, no, možná ne hezké, ale uspokojující.

„Mám hlad,“ řekne Kay, když je po všem. On se na rozdíl ode mě nenajedl.

Usnula jsem. Málokdy se mi stane, že usnu dřív než Kay, ale tentokrát mě ten útěk možná opravdu sebral. Probudí mě zvláštní pach, který tak trochu souvisí s krví. Kay sedí ve vedlejší místnosti, telefonuje, a když k němu dojdu, zjistím i zdroj pachu. U Kayových nohou leží náš šofér a je nad vší pochybnost mrtvý, má totiž skoro ukousnutou hlavu.

„Stejně už k ničemu nebyl,“ zazubí se Kay omluvně a hledá v seznamu další číslo.

„Komu voláš?“

„Sháním další do toho gangbang,“ řekne nevinně a skoro mě tím dojde. Všiml si toho, odložil telefon a líbá mě na břicho. Je to divný. Je mezi námi tolik nedobojovaných rvaček, ale teď jsme mezi nocí a dnem jeden na druhého prostě zbyli.

„A sehnals?“

Zvedne ke mně oči.

„Něco jo. Nebudeš ale ráda, liebchen, jsou to...“

„Smrtihlavy na čepicích nestrpím,“ upozorním ho, „navíc jedeme do Ruska a Rusové budou v partě taky.“

„Poslechnou,“ slíbí mi a já mu celkem věřím. Syna Gothel poslechnou určitě, a mne? Pomalu stáhnou koutky dozadu a obnažím špičáky. Jsou obrovské, než kousnu, vypadám vždycky jako zrůda, dokonce se tak někdy i cítím. Proč mě, kurva, nenechají potloukat se po Praze? Nemusela bych... Kay už zapomněl na telefonování, obrátil mě zády k sobě a jazykem mi jede po zadku.

„Nemysli furt,“ řekne mi a odnese mě do postele, ale má smůlu, při všem tom dovádění myslím na jinýho. Koneckonců Aldyn, kromě toho, že nemá rád Jelenu, je i docela dobřej milenec.

„Koho máš?“

Mrtvolu jsme odtáhli do garáže a teď sedíme nad notebookem a hledáme vhodný hotel v Moskvě.

Kay se zarazí.

„Dietera a Growského,“ řekne uvážlivě. „Mohl bych jich mít samozřejmě víc, ale ženské brát nechci a nikoho, kdo patří matce, taky ne. Tihle jsou mí.“

„Tví?“

Hrdě přikývne.

„Jako žes je kouzl?“

Kývne znovu a já nakrčím nos. V německých podmínkách to bude znamenat otrockou poslušnost.

„Kde?“

„Kde? Snad kam, ne?“

„Ne, kde. Chci vědět, co jsou zač, kdes je vzal. Kayi, nebude to sranda, a jestli se mám na ty chlapy spolehnout...“

Zjevně se mu moc nechce mi to říct a já začnu mít temné podezření, že nejspíš „spadli v koncentráku ze strážní věže“ nebo něco podobného.

„Jak jsou staří?“

Otráveně se na mě podívá. „Však je uvidíš. Neříkám, že je to nějaký výkvět, ale rozhodně jsou lepší než tví miláčci z Čech.“

„Lepší než Gaspar?“ urazím se.

„To zas ne.“

Kay ctí dobrý původ a Gasparovi zřejmě splňují jeho představy o slušné rodině.

„Nejsou špatní, ale nebude jich škoda,“ řekne ještě na adresu svých kumpánů a vstane. „Pojedem?“

„Dodávkou?“ ohrnu rty.

„Je tu ještě sporťák,“ uklidní mě a já se podívám na své kalhoty.

„Potřebuju se převlíct,“ upozorním Kaye.

„Potřebujeme spoustu věcí, jestli máme jet do Ruska,“ zamává mi před nosem kreditkou. Nemám radost, myslím na vyvrácené dveře Karlovky a dostávám vztek.

„Hele, chceš, abych ti vyprávěla, co s Dyrem udělám, až ho konečně opravdu dostanu?“ zeptám se Kaye.

„Klar, aspoň nám to do Frankfurtu uteče.“

„Nechci se potkat s tvou matkou,“ upozorním ho.

„Ona s tebou taky ne,“ ujistí mě, „po tom, jak jste se naposled servaly, už si nevěří tak jako dřív. A taky už tolik nevěří mně.“

Soucítěně na něj kouknu a zamírím ke dveřím. Nejsem tak jemnocitná, jak by se mohlo zdát, prostě chci tentokrát řídit.

„Hele, tak se přiznej.“

Mercedes, který řídím, není zrovna poslední model, ale pořád lepší než dodávka. Kay na sedadle spolujezdce klímá, nebo to aspoň předstírá.

Nadzvedne tmavé brýle.

„No dobře, Dieter je buršák.“

No to to trvalo.

„Takže dozorce v koncentráku byl Growski?“ Sešlápnu plyn a objedu ctihodně se ploužící SUV.

„Ne, ten byl jen u wehrmachtu.“

A je to venku. Chápu, že Kay na tuhle misi vybírá našince se zálibou v násilí, ale představa, že tihle dva spolupracují s Aldynem, je dost utopická.

„Víš, koho mám já?“

„Koho?“ Teď už Kay průšvih cítí zcela neodbytně.

„Aldyna. Syna ruské bojarky a nějakého Tatařína. Šikovnej mládenec, trochu zatrpklej po tom, co si užil v dětství, pravda. Vyzná se, ale to víš, s wehrmachtem bude mít trochu problém. Ti tvoji buršové budou muset držet hubu.“

„Dieter bude mít zas problém, když mu budeš říkat burši.“

„Opravdu?“ zacvakám zuby.

„Podívej, stejně tam nejspíš zařvou,“ namítne Kay a já se přestanu usmívat. Obětujeme je. V poslední době je toho nějak moc.

„To jsi hodnej, že tam se mnou jedeš, když na to máš takovejhle náhled.“ Úšklebek se mi tak úplně nepovedl. Mlčí.

„Budu muset sehnat ještě další Rusy,“ upozorním ho. „Nebyla jsem tam léta, vůbec nevím, jak to tam teď chodí.“

„Počkej,“ položí mi ruku na volant, „sjeď k pumpě. Zkusím sehnat někoho, kdo tam má zájmy.“

„Pokud okamžitě nezavolá Jeleně...“

„Nezavolá, to se spolehni.“

3.

Mám nepříjemný pocit vykořenění. Nové šaty, cizí auto, město, kde mě nikdo nezdraví. Zažila jsem to už mockrát, ale na tohle si člověk nezvykne. Málem se neovládnu a chytanu Kaye za ruku, ale v poslední chvíli se zarazím. Před výletem do Ruska bych to s přecitlivělostí neměla přehánět.

Malinina vila vypadá jako z dětského příběhu o hodné babičce a Malin s představou hodné babičky taky ladí, dokud si člověk nevšimne chladných očí a ostrých zubů.

„Karstene,“ obejmě ta milá dáma Kaye kolem krku. Povytáhnu obočí.

„Já se tak opravdu jmenuju,“ rozhodí rukama Kay. „Malin, dovol, abych ti představil Tinu Salo, svou...“

„Snoubenku,“ skočí mu Malin do řeči. „Snoubenku, Kayi, jinak bych vás ve svém domě nemohla přijmout. Slečno Salo,“ obrátí se ke mně, „je mi ctí, že vás poznávám. Hodně jsem o vaší rodině slyšela.“

„To kdekdo.“ Do žádného objímání se neženu a Malin to ani nevyžaduje. Dívá se na mě vyčkávavě a zdá se, že ke mně nemá o nic vřelejší sympatie než Gothel.

„Co vám můžu nabídnout?“ vede nás Malin do kuchyně. Má tu všechno, nádobí, sporák, uškĺíbnu se nad obrovskou ledničkou.

„Karstene?“ Kay se přehrabuje mezi sáčky a vypadá trochu otráveně. Jistě, po tom, co pil z člověka, mu studená moc nejede.

„A vy, Tino?“

Bezděčně se jí zadívám na krk a ona couvne.

„Jsem po jídle,“ uklidním ji. Není to pravda, ale mám pocit, že bych v téhle kuchyni plné deček nebyla schopna do sebe dostat ani lok, a tak čekám, až Kay dosaje a přejde k věci. Malin se pohupuje v křesle, s úsměvem ho sleduje a já mám neodbytný pocit, že se jednou zhoupne víc, vymrští se, přeletí místnost a přistane mi na obličeji.

Konečně si Kay utře pusou látkovým ubrouskem a já zabubnuju prsty na stůl.

„Co to Rusko?“

„Rusko?“ Malin je tentokrát rychlejší než Kay. „Divná země. Nevěděla jsem, že vaše rodina...“

Privřu oči. Naše rodina. Možná už to opravdu došlo tak daleko, že mě a Dyreho vnímají jako rodinu, která sleduje vlastní zájmy.

„S mou rodinou, Malin, to nemá nic společného. Hledám Timoteje, bývalého českého představeného. Nutně.“

Stařenka přikývne, až se jí věnec z copů na hlavě sveze.

„A váš otec neví...“

„Nechci do toho Dyreho tahat,“ odpovím, a je to pravda. Tahat ho do toho určitě nebudu.

Malin váhá a já pochopím.

„Musím si odskočit,“ usměju se omluvně a jdu. Doufám, že Kay větší pobídku nepotřebuje, a já je uslyším, i když budu v koupelně. Slyším leccos.

„Nevěřím jí, chlapče,“ zašklebím se nad babičkovským tónem, jakým Malin Kaye oslovila, „možná bys měl...“

„Za Gothel nejdu,“ odmítne Kay chladně, „servaly by se a já chci matku chránit. Tina je Dyreho dcera, ať už ji podporuje, nebo ne, není moudré mít ji proti sobě, Malin. Potřebujeme kontakty, adresy, staré přátele, kterým chceš vyřídít pozdravy.“ Tohle zní výhruzně a já chápu, že Kay právě odložil rukavičky. Nejspíš to pochopila i Malin, protože je chvíli ticho, pak si žena odkašle.

„Chystáte válku?“ zeptá se.

„Tina chce jen Timoteje, a má na to jako česká představená právo. Tohle není záležitost jejího otce, Malin.“

„Timoteje? Jsi si jistý, že nechce tvou matku?“

„Co?“ Holka, na tohle Kay není, zašklebím se v duchu.

„Mrtvou. A sama na její místo...“ dokončí Malin dramaticky a čeká. Já ne. Kay by jí mohl něco udělat, a dostat z ní potom jména by mohl být trochu problém.

„Kayi?“

Stojí nad starou ženou.

„Děje se něco?“

Malin už ví, její oči se ke mně přisály, sledují mě jako oči psa. Bojí se nebytí stejně, jako se lidé bojí smrti.

„Nic se neděje.“ Kay se na mě usmívá očima i zuby. Nelíbí se mi to vůbec, vím, že on už ve válce je. Připravuje se na to, co ho čeká v zemi, kterou z podstaty nemá rád, a je nebezpečný. Ne mně, ale ostatním.

„Malin,“ usměju se na stařenu, „co kdybyste nám prostě řekla, na koho se v Rusku máme obrátit?“

Hotel Jumeriah jsem vybrala já, Kay by raději něco tradičního s truhlami a vyšívanými obrazy na stěnách, ale velká vana ho obměkčí.

„Hele, nepřipomíná ti to lázně?“ napadne mě.

Vážně se zadívá do pěnící se vody. „Ani ne,“ přízná, „tenkrát to bylo jiný. Všechno.“

Stáhne si přes hlavu triko a v tu chvíli mu zazvoní mobil.

„Dieter,“ oznámí mi, zatímco lezu do vany.

„No, je to tvůj kámoš,“ voda je teplá a voňavá, „tak ho nějak zabav.“

Dieter mi samozřejmě není sympatický, ani nemůže být. Pořez se zjizvenou tváří a hranatou čelistí nemá ani Kayův akceptovatelný šarm středověkého domácího násilníka, ani zvířecí loajalitu Béra. Je to prostě maso do mlejna, v tom měl můj druh pravdu. Vylezu z vany a jdu k nim. Dieter polkne. S tímhle se musí naučit žít.

„Tino, tohle je Dieter,“ nezapomíná Kay na formality.

„Těší mě, že tě poznávám,“ stisknu buršákovi ruku, až prasknou kosti. Nevzala jsem si ručník, a tak si respekt zjednávám jinak. Muž nervózně těká očima a já jsem poprvé v životě vděčná Gothel. Kult královny jim vstúpila dostatečně, takže má oběť ani nezaskučí.

„Madam.“

Kay je pyšný, poslušnost pro něj znamená nesrovnatelně víc než pro mne, ale přece jen mu něco chybí. Odhad. Dieter by to v armádě dotáhl nejvýš na kaprála, a to nebude na Aldyna stačit. A že by to stačilo na Jelenu?

„Nikdo další nepřijde?“ zeptám se konverzačně a nevšímám si pohledů upřených na můj zadek, „budeme jich potřebovat víc, Kayi.“

Kývne. „Growski, to jsem ti už říkal, ne?“

„A kdo ještě?“

Tohle se mu moc nelíbí. „Kolik jich potřebuješ sehnat?“

„Takovýchhle tak pět,“ počítám nemilosrdně, „pokud budou starší, stačí jeden nebo dva. Tohle není vejlet.“

„Tak teď to opravdu vypadá, že plánuješ válku, přesně jak říkala Malin,“ popíchně mě, „a nezapomínej, že pokud vtrhneš Jeleně do revíru v plné zbroji, ona to tak vezme.“

„Vezme to tak stejně,“ nerada si připustím zjevnou skutečnost, „nevím, jestli o Timotejovi něco ví, nebo jestli s Dyrem dokonce jednala, ale jsem rezidentka, měla bych jí dát vědět. Sice to nic nezaručí, ale aspoň se pobavíme o válce.“

Oba upíři se tváří vážně, Dieterovi nejspíš právě dochází, do čeho strčil čumák, a Kay plánuje ofenzivu. Já taky, ale jinou, než si mí němečtí honící psi představují. S těmi, za kterými nás poslala Malin, a s Aldynem můžu být pro Jelenu nakonec docela nepříjemnou návštěvou.

Dívám se na město, které pode mnou mrká světlý, a uvědomuju si, jak jsem tmě odvykla. Už ani Kay ji nevyžaduje, stačí mu přišerí, pomalu přivyká světlu, a když je pod mrakem, sundá dokonce kapuci. Vlasy má teď skoro na ramena, plavé, rovné a v případě nutnosti je zatáhne jako oponu. Nadává, jistě, ale nakonec si zvykne, den za to stojí. Ať si už našinci namlouvají cokoli, den je nenahraditelný, pomyslím si a obrátím se zády k oknu. Další z Kayových rytířů totiž právě dorazil.

Po pravdě, Growski mě překvapil. Na upíra totiž vypadá výjimečně zničeně, vybité zuby a hluboké vrásky na tváři dokonce vnukají pocit, že se Kayovi transformace zrovna moc nepovedla.

„Pane...“ I Kaye zdraví tak nějak spíš z musu a na mě kouká zcela bez zájmu. Možná je to tím, že už jsem se oblíkla.

„Tino, Growski.“ Kay ho představuje poněkud rozpačitě, možná že i jeho vzhled toho muže zarazil. Natáhnu k němu ruku a pak pozoruju, jak neochotně kůstky znovu srůstají.

„Regeneruješ pomalu,“ vytknu mu.

„Jo.“

„A víš, čím to je?“